

Qualificatius problemàtics

written by Pere Grau i Rovira | 9 d'octubre de 2020

Ho he dit i ho repetiré tantes vegades com calgui. Respecto (no faltaria més...) totes les opinions exposades de bona fe i tothom té dret a exposar-les. I, també torno a dir-ho, tothom ha de tenir dret (i jo també) a fer-ne una crítica de bona fe.

A *El Nacional.cat* del 6 d'octubre ha sortit un [article de Marçal Sintès](#) el títol del qual pregunta "Aguantarà ERC el *pressing* de Puigdemont?". I en el text demostra que totes les seves simpaties són per ERC, cosa que comparteix amb molts catalans. Els benivolguts lectors que m'hagin fet l'honor de llegir els meus articles ja saben prou que les meves simpaties són per al President a l'exili, però que procuro que aquesta simpatia no m'obturi la capacitat de pensar. Si he criticat gent d'ERC crec haver-ho fet sempre des d'una perspectiva educada i de respecte. I el mateix faré avui aquí.

Hi ha tres passatges a l'article del Sr. Sintès en el qual s'usen uns qualificatius que jo (i no pas jo sol) considero discutibles. En el primer, diu referint-se a les anunciades eleccions pel febrer: "En aquest escenari viurem el combat... entre l'independentisme pragmàtic i realista (representat per ERC) i l'independentisme emocional i radical (representat per JxCAT)". En el segon diu: "... observar fins a quin punt ERC té la sang freda i la solidesa per mantenir el seu discurs. Si plantarà cara al *pressing* de Puigdemont i als desafiaments 'patriòtics' que li llançarà JxCAT, i també si se'n sortirà a l'hora de treure profit de la importància d'un govern solvent, que governi bé, més enllà de l'objectiu d'una Catalunya lliure". I en el tercer, al final del text: "Veurem, en resum, si ERC aguanta i és capaç de defensar amb solvència la seva estratègia realista davant l'onada d'emocions que Puigdemont i els seus provaran de mobilitzar". O dit d'altra manera: ERC és el seny i JxCAT la rauxa...

I sé que no dic pas res de nou ni que no ho hagin dit ja altres, però cal recordar-ho una vegada i una altra. Quin pragmatisme i quin realisme hi ha a voler parlar amb gent que promet (si ho arriba a fer) coses que ni compleix ni pensa complir? Quin hi ha a voler defensar un govern "que governi bé", si tantes mesures del govern català són després prohibides o menystingudes pel govern i la justícia espanyols? Quin hi ha (per dir-ho dràsticament) a deixar-se prendre el pèl (amb "premeditación y alevosia" com dirien els d'allà) i rebutjar o ajornar *sine die* el trencament democràtic que vindrà inexorablement, si no volem que ens ensorrin el país pas a pas i sense treva?

En un article que vaig escriure ja fa set anys feia un retret llavors a la Unió Democràtica de Duran i Lleida (que propugnava una solució confederal per Espanya) que crec perfectament aplicable a l'ERC d'avui. Hi deia: "Cadascú i cada partit té tot el dret a defensar en tots els camps les idees o solucions que cregui més encertades. Però hi ha una condició indispensable si hom vol ser pres seriosament: que les idees o solucions proposades tinguin una possibilitat de ser realitzades, per mínima que aquesta sigui... Qui vulgui proposar com a alternativa una solució confederal no pot limitar-se a un enunciat general... sinó que ha d'acreditar que és una alternativa factible i no tan sols una idea il·lusòria sense cap possibilitat pràctica de realització".

I aplicant-ho a la situació actual crec que hom té dret a preguntar quin pragmatisme i quin realisme hi ha a confiar en resultats positius per Catalunya (i no parlem ja ni tan sols d'independència) en un diàleg amb uns governants que es diguin de dreta o d'esquerra tenen el comú denominador de supeditar-ho tot a la unitat d'Espanya i –siguem clars– als interessos de les elits postfranquistes que tenen la paella de l'Estat pel mànec. I al damunt amb un cap d'estat que parla i actua com si fos el president honorari de Vox. La meva molt modesta opinió és que quan Carles Puigdemont ha dit i escrit que ha

perdut tota esperança i tota confiança en la possibilitat d'una entesa democràtica amb els governs espanyols, a la vista de les experiències d'aquests darrers quatre anys, és ell el pragmàtic i el realista.

És dur tenir idees altament democràtiques, i que no siguin, però, racionalment realitzables. Ho era per exemple la idea de passar amb el referèndum "de legalitat a legalitat". El nacionalisme espanyol se'n va riure. I ara segueix rient-se dels que esperen solucions de diàlegs democràtics amb ells. L'argument de què s'ha de mantenir la disposició al diàleg segueix sent vàlid, és clar. Però aquesta disposició la tenen tots els partits catalans. Són els espanyols els que només saben dir *no* cada vegada més fort i més sovint.

I posar entre cometes l'adjectiu "patriòtics" als desafiaments que vinguin de JxCAT ni ho entenc ni vull qualificar-ho. Patriotes ho són tots els independentistes. Fins i tot els que se'n diuen sense estar-ne gaire convençuts. I posar-ho en quarantena no ajuda gens a ningú.

No em sabria gens de greu equivocar-me, si algú em demostrés que ERC té bons fonaments per seguir la seva estratègia. Però haurien de ser arguments que es veiés que poden donar resultats positius abans de cinquanta o de cent anys...